

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/27/2023
Identifikačné číslo spisu:	7811210632
Dátum vydania rozhodnutia:	19.02.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7811210632.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ H. V., narodeného I., 2/ BANKRUPTCY & RECOVERY SERVICE, k.s., Bratislava, Zelená 365/2, IČO: 36669415, správca konkurznej podstaty úpadcu AutoFinance, a.s. v konkurze, Poprad, Okružná 18, IČO: 36810894, obaja zastúpení spoločnosťou Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Poprad, Námestie sv. Egídia 40/93, IČO: 44250029, proti žalovanej spoločnosti UNIQA poisťovňa, a.s., Praha, Česká republika, Evropská 810/136, IČO: 49240480, konajúca na území SR prostredníctvom organizačnej zložky UNIQA poisťovňa, a.s., pobočka poisťovne z iného členského štátu, Bratislava, Krasovského 3986/15, IČO: 53812948, zastúpenej spoločnosťou CLS Čavojský & Partners, s.r.o., Bratislava, Zochova 6-8, IČO: 36854972, o zaplatenie 34.752 eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 4C/177/2011, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 16. marca 2023 sp. zn. 2Co/172/2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Rožňava (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 22. júna 2021 č. k. 4C/177/2011-627 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali výplaty poistného plnenia z poistnej udalosti - krádeže motorového vozidla zn. E., EČV: K., ku ktorej poistnej udalosti došlo dňa 6. 3. 2010 vo Y.; a žalovanému priznal náhradu trov konania proti žalobcom v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

1.1. Po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie krajským súdom, súd prvej inštancie dôvodil, že predmetom konania ostal nárok na poistné plnenie vo výške 34.752 eur s príslušenstvom. Žalobcovia upravili žalobný petit tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade sumu 34.752 eur s úrokmi z omeškania 9 % od 6. 10. 2010 do zaplatenia alebo uvedenú pohľadávku je žalovaný povinný zaplatiť len žalobcovi v 1. rade alebo len žalobcovi v 2. rade, o ktorom procesnom podaní súd rozhodol uznesením o pripustení zmeny žaloby. Žalobcovia dôvodili, že vzťah medzi nimi je vzťahom medzi dlžníkom a veriteľom, keď v zmysle poistnej zmluvy z 30. 11. 2009 bola dohodnutá vinkulácia poistného

plnenia pre žalobcu v 2. rade. Aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v 1. rade odvodzovali od jeho práva na plnenie ako poistníka a držiteľa motorového vozidla, a právo na plnenie žalobcu v 2. rade odvíjali od dohody o vinkulácii poistného plnenia v jeho prospech. Ich aktívnu legitímáciu v spore a právo na plnenie podľa ich názoru potvrdzovalo aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/100/2017 z 29. 11. 2018 o práve leasingového nájomcu domáhať sa uloženia povinnosti poisťovni zaplatiť poistné plnenie leasingovej spoločnosti s tým, že v rozsahu poskytnutého plnenia zaniká jeho povinnosť vrátiť leasingovej spoločnosti nezaplatenú časť úveru. Potom, čo uznesením Okresného súdu Prešov 2K/3/2020 z 13. 7. 2020 bol vyhlásený na konkurz na majetok žalobcu v 2. rade, súd pokračoval ďalej v konaní so správcom konkurznej podstaty žalobcu v 2. rade, keď správca úpadcu vyjadril s ďalším konaním súhlas.

1.2. V poradí druhým preskúmaným rozsudkom z 22. 6. 2021 č. k. 4C/177/2011-627 súd žalobu zamietol považujúc za dôvodnú námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v 1. rade a námietku premĺčania práva vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade. Konštatoval, že v súlade s názorom odvolacieho súdu v zrušujúcom rozhodnutí, poistná zmluva sa týkala poistenia cudzieho rizika - majetku vlastníka, ktorým bol žalobca v 2. rade, v prospech ktorého bolo aj vinkulované poistné plnenie, preto nebola daná aktívna vecná legitímáciu žalobcu v 1. rade. Premĺčanie práva na výplatu poistného plnenia vo vzťahu k žalobcovi 2. rade posudzoval podľa § 106 Občianskeho zákonníka (OZ) o plynutí lehoty na uplatnenie práva na náhradu škody so záverom, že pokiaľ žalobca v 2. rade oznámil vstup do konania 25. 1. 2013, stalo sa tak po uplynutí dvojročnej subjektívnej lehoty, lebo najneskôr 15. 4. 2010, kedy žiadal poisťovateľa o výplatu poistného plnenia na svoj účet, vedel o vzniku škody a jej výške.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcov, rozsudkom zo 16. marca 2023 sp. zn. 2Co/172/2021 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.), žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok II.) a štátu priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 487,82 eura na zaplatenie, ktorej sú povinní žalobcovia v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

2.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí dôvodil, že vyriešenie otázky vecnej legitímácie strán sporu sa odvíjalo od vyhodnotenia toho, či žalobcom patrilo právo vyplývajúce z hmotného práva na poistné plnenie, ktorého výplatu bol povinný žalovaný. Podľa § 797 ods. 1, 2 OZ právo na plnenie, pokiaľ nie je v tomto zákone alebo v poistných podmienkach ustanovené inak, má ten, na ktorého majetok, život alebo zdravie, alebo na ktorého zodpovednosť za škody sa poistenie vzťahuje (poistený). Právo na plnenie vznikne, ak nastane skutočnosť, s ktorou je spojený vznik povinnosti poistiteľa plniť (poistná udalosť). Podľa § 815 ods. 1 OZ poistenie sa môže vzťahovať na majetok iného než toho, kto poistnú zmluvu s poistiteľom uzavrel. Poistné podmienky určujú, kedy v tomto prípade nevzniká právo na plnenie z poistnej udalosti poistenému, ale inej osobe. V prejednávanej veci predmetom poistenia majetku bolo motorové vozidlo, ktorého vlastníkom bol žalobca v 2. rade, žalobca v 1. rade bol poistníkom t. j. osobou, ktorá poistnú zmluvu uzavrela a držiteľom motorového vozidla. Všeobecné poistné podmienky za poisteného považovali držiteľa resp. vlastníka motorového vozidla, a v prípade ak je držiteľ odlišný od vlastníka motorového vozidla (napr. leasingová spoločnosť), poisteným bol vlastník, pričom so súhlasom vlastníka mohlo byť poistné plnenie vyplatené držiteľovi (Hlava I, čl. 12 bod 13.). Vlastníctvo k predmetu poistenia patrilo v rozhodnom čase žalobcovi v 2. rade, ktorý bol podľa poistnej zmluvy a dohody o vinkulácii poistného plnenia aj výlučne oprávnený na prijatie poistného plnenia. Posudzovaná poistná zmluva teda predstavovala poistnú zmluvu na poistenie cudzieho rizika v zmysle § 794 OZ, ktorú možno uzavrieť aj v prospech inej osoby, keď na takéto zmluvy sa primerane použijú ustanovenia o zmluve v prospech tretej osoby (§ 50 OZ) s tým, že súhlas inej osoby môže byť daný aj dodatočne pri uplatnení práv vyplývajúcich z poistnej udalosti.

2.2. Bolo nesporné, že žalobca v 2. rade si voči poistiteľovi uplatnil právo na výplatu poistného plnenia, ktoré právo mu vyplývalo ako subjektu, ktorý bol vlastníkom vozidla, bolo tiež obsahom dohody o vinkulácii poistného plnenia z poistnej zmluvy z 30. 11. 2009 ako aj Čl. IX bodu 16. všeobecných zmluvných podmienok k zmluve o spotrebnom úvere z 26. 11. 2009, podľa ktorých zmluvných ustanovení právo na poistné plnenie z poistnej udalosti patrí žalobcovi v 1. rade iba v situácii, ak na výplatu poistného plnenia udelí súhlas žalobca v 2. rade a až potom, čo žalobca v 2. rade ako veriteľ bude mať uspokojenú v plnom rozsahu svoju pohľadávku voči žalobcovi 1. ako dlžníkovi zo spotrebného úveru. Žiadna z týchto podmienok (splnenie záväzku z úveru, súhlas žalobcu v 2. rade)

zakladajúcich nárok žalobcu v 1. rade na výplatu poistného plnenia nebola v konaní tvrdená, ani preukázaná. Žalobca v 1. rade potvrdil, že jeho záväzok z uznesenia o schválení súdneho zmiernu Okresného súdu Rožňava zo 6. 3. 2012 č. k. 11C/81/2011-49, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 20. 3. 2012, a ktorým bola žalobcovi v 1. rade v postavení žalovaného uložená povinnosť zaplatiť veriteľovi AutoFinance, a. s. IČO: 36810894 v postavení žalobcu zostatok dlhu zo spotrebného úveru po jeho predčasnom zosplatnení vo výške 19.041,44 eura s úrokmi z omeškania 9 % ročne v splátkach 480 eur od 1. 5. 2012 do zaplatenia, nebol ani v časti splnený, ani vymáhaný.

2.3. Žalobca v 1. rade svoj nárok odvodzoval len od postavenia poistníka a držiteľa vozidla, právo na poistné plnenie však bolo modifikované vyššie uvedenou zmluvnou úpravou práv a povinností medzi poisťovateľom, žalobcom v 1. rade a žalobcom v 2. rade, z ktorej žalobcovi v 1. rade právo na plnenie nevyplyva, teda jeho aktívna vecná legitímácia v spore nie je daná, čo odôvodňuje zamietnutie jeho žaloby voči žalovanému. Nenáležitá bola v tomto kontexte argumentácia rozhodnutím Najvyššieho súdu SR 8Cdo/100/2017, ktoré rieši situáciu, ak zmluvná úprava vylučuje pre prípad totálnej škody na vozidle poskytnutie poistného plnenia užívateľovi vozidla (leasingovému nájomcovi), ale súčasne ho zaväzuje k povinnosti na splatenie úveru z leasingovej zmluvy. V uvedenom rozhodnutí najvyšší súd dospel k záveru, že dlžník zo zmluvy o úvere, ktorému leasingová spoločnosť oznámila, že jej pohľadávka, ktorá sa stala predčasne splatnou v dôsledku vzniku poistnej udalosti na zaobstarávanvej veci, bude znížená o predpokladané plnenie poisťovne, je aktívne vecne legítimovaný v spore proti poisťovni ako poistiteľovi obstarávanvej veci a leasingovej spoločnosti ako poskytovateľovi úveru na zaobstaranie veci. Predpokladom je, že sa domáha, aby poisťovňa zaplatila poistné plnenie leasingovej spoločnosti s tým, že v rozsahu poskytnutého plnenia zaniká jeho povinnosť vrátiť leasingovej spoločnosti nezaplatenú časť úveru. Predmetom tohto sporu nebol taký návrh žalobcu v 1. rade, ani tomu nezodpovedalo procesné postavenie sporových strán.

2.4. Právo na poistné plnenie žalovanému v 2. rade nebolo možné priznať, pre porušenie povinností z poistného vzťahu, ktoré zakladali právo poisťovateľa na odmietnutie poistného plnenia. Poistený je povinný zachovávať povinnosti, ktoré boli dohodnuté, alebo ktoré sú v tomto zákone alebo v poistných podmienkach ustanovené. Kto má právo na plnenie, je povinný bez zbytočného odkladu poistiteľovi písomne oznámiť, že nastala poistná udalosť, dať pravdivé vysvetlenie o jej vzniku a rozsahu jej následkov a predložiť potrebné doklady, ktoré si poistiteľ vyžiada. Poistné podmienky mu môžu uložiť aj ďalšie povinnosti (§ 799 ods. 1, 2 OZ). Po vzniku poistnej udalosti bola povinnosť odovzdať všetky kľúče od vozidla (Hlava II čl. 6 ods. 18 poistných podmienok). Podľa Hlavy II čl. 6 ods. 17 poistných podmienok, bol poisťovateľ oprávnený na odmietnutie poistného plnenia, ak bol v podstatných okolnostiach týkajúcich sa vzniku nároku na poistné plnenie alebo jeho výšky uvedený do omylu, odhalil neoprávnenú manipuláciu s kľúčom, ktorý patril k odcudzenému vozidlu, a pri uplatňovaní práva na poistné plnenie mu boli uvedené vedome nepravdivé, či hrubo skreslené informácie.

2.5 Z konania vyplýva, že po vzniku poistnej udalosti bola tvrdená len existencia jediného kľúča od vozidla bez tlačidla PANIC, po porovnaní listinných dokladov, z ktorých vyplynulo, že k vozidlu mali byť dodané dva kľúče (podľa zmluvy o spotrebnom úvere žalobcovi boli dodané s vozidlom dva kľúče), dodatočne s oneskorením niekoľkých mesiacov odovzdal žalobca v 1. rade aj druhý kľúč s tlačidlom PANIC, u ktorých kľúčov bola vykázaná vzájomná nezhoda. Obrana strany žalobcu, že na účely uzavretia poistnej zmluvy predložil práve kľúč bez tlačidla PANIC, čo poisťovateľ akceptoval, nebola smerodajná pre zistenie, že boli naplnené poistné podmienky zbavujúce poisťovateľa povinnosti plniť, lebo bola zistená neoprávnená manipulácia s kľúčom k odcudzenému motorovému vozidlu. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že predložené kľúče od motorového vozidla sa svojím vyhotovením nezhodovali s cylindrickou vložkou zámku prislúchajúceho k vozidlu zn. E. s VIN číslom ako bolo obsahom poistnej zmluvy, kúpnopredajnej zmluvy i zmluvy o spotrebnom úvere. Bolo potvrdené, že jediným originálnym kľúčom mohol byť kľúč s americkou verziou technického vyhotovenia s tlačidlom PANIC, ktorým kľúčom údajne žalobca v 1. rade ani pôvodne nedisponoval, a o ktorom uvádzal, že sa ním vozidlo nedalo naštartovať. Súčasne bolo potvrdené, že ním predložený a údajne používaný kľúč k vozidlu európskej verzie bez tlačidla PANIC nebolo možné nakódovať na vozidlo zn. E. s priradeným VIN číslom.

2.6. Pri vstupe do poistenia poisťovateľ nemal dôvod vykonávať demontáž a verifikáciu pravosti kľúča predloženého mu žalobcom, tieto okolnosti však bolo opodstatnené skúmať práve po krádeži motorového vozidla, aby bolo zrejmé, že ten kto vozidlom disponoval, neprispel k vzniku poistnej

udalosti resp. neoprávneným spôsobom s kľúčmi nemanipuloval. Dokazovanie potvrdilo, že kľúče predložené poisťovateľovi nevykazovali známky originality vo vzťahu k poistenému vozidlu, čo zadalo existenciu dôvodov pre odmietnutie poistného plnenia. Dôkazná situácia tak potvrdila vecnú správnosť zamietnutia žaloby aj u žalobcu v 2. rade, z ktorých dôvodov bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdené ako vecne správne v súlade s § 387 ods. 1 CSP vrátane zákonu zodpovedajúceho výroku o náhrade trov konania vychádzajúceho zo zásady zodpovednosti strán za výsledok sporu.

2.7. Výrok o náhrade trov odvolacieho konania vyplýva z § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovanému patrí náhradu trov odvolacieho konania proti procesne neúspešným odvolateľom v plnom rozsahu. V súvislosti so znaleckým dokazovaním vznikli v konaní trovy konania štátu vyplatením znaleckej odmeny znalcovi A. v celkovej výške 487,82 eura. Vychádzajúc z § 255 ods. 1 CSP reflektujúceho zásadu procesnej zodpovednosti za výsledok sporu pri rozhodovaní o náhrade trov v spojení s Čl. 4 ods. 2 CSP, ktorý pre prípad chýbajúcej právnej úpravy odkazuje na zásadu analógie iuris a analógie legis, vzniknuté trovy štátu je povinná hradiť strana sporu, ktorá nebola v konaní úspešná. Z uvedených dôvodov neúspešným odvolateľom bola uložená povinnosť k náhrade trov štátu dielom spoločným a nerozdielnym.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej aj „dovolatelia“), jeho prípustnosť odôvodnili § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.1. Podľa názoru dovolateľov poisťník, teda žalobca 1/, ako účastník poistnej zmluvy má právo na vymáhanie poistného plnenia na súde. Rovnako má právo na to, aby poisťovateľ plnil v zmysle poistnej zmluvy. Obdobne ako v prípade poistenia v prospech tretieho, má právo vymáhať plnenie poisťník, ale aj poistený. Neexistuje žiaden hmotnoprávny ani procesnoprávny dôvod na to, aby si takáto osoba nemohla svoje právo uplatniť súdnou cestou. Je pritom irelevantné, či nárok na poistné plnenie vymáha pre seba, alebo v prospech tretej osoby. Toto právo mu nemôže byť odňaté. Za absurdnú považujú aj situáciu, ak by aktívnu vecnú legitimáciu mal len žalobca 2/, teda leasingový prenajímateľ. Tento nie je povinný vstúpiť do konania na strane žalobcu a nemožno ho žiadnym spôsobom nútiť k tomu, aby sa domáhal nároku na poistné plnenie. Vo všeobecnosti majú leasingoví prenajímatelia záujem len na plnení leasingových splátok, ktoré sú povinní plniť leasingoví nájomcovia. Podľa dovolateľov aktívnu vecnú legitimáciu na uplatnenie nároku na poistné plnenie má tak poistený, ako aj poisťník. To, na koho účet bude nakoniec poskytnuté poistné plnenie nie je podstatné z hľadiska skúmania aktívnej vecnej legitimácie. Odvolací súd sa pri posúdení otázky aktívnej vecnej legitimácie žalobcu 1/ odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Uvádzajú opätovne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/100/2017 z 29. 11. 2018, ktoré bolo vydané pri obdobnom skutkovom aj právnom stave veci. Žalobcovia majú za to, že žalobca 1/ je aktívne vecne legitimovaným v prebiehajúcom súdnom konaní.

3.2. Dovolatelia považujú napadnutý rozsudok krajského súdu za arbitrárny a zmätočný, nakoľko postup súdu a odôvodnenie nachádzajúce sa v rozsudku je v rozpore s vykonaným dokazovaním. Navyše, takýmto postupom súdu bolo porušené právo žalobcov na spravodlivý súdny proces. Zo znaleckého posudku č. 62/2014 z 12. 09. 2014 vypracovaného znalcom A. E. H., J.. nevyplýva tvrdenie, že kľúče predložené poisťovateľom nevykazujú známky originality vo vzťahu k poistenému vozidlu ako to tvrdí krajský súd v rozhodnutí. Práve naopak, zo znaleckého posudku č. 62/2014 z 12. 09. 2014 vypracovaného znalcom A. vyplýva, že možno predpokladať, že kľúč s tlačidlom Panic je jedným z originálnych kľúčov. Treba vyzdvihnúť formuláciu nachádzajúcu sa v uvedenom znaleckom posudku, teda, že ide o jeden z originálnych kľúčov k vozidlu, nie však jediným originálnym kľúčom. Zo znaleckého posudku ako aj z výpovede znalca ďalej nesporne vyplynulo, že nie je možné vyrobiť funkčný náhradný kľúč, keďže ho nemožno aktivovať bez súčinnosti výrobcu. Okrem toho aj v zmysle výpovede znalca na pojednávaní konanom dňa 17. 05. 2016 práve k tejto skutočnosti znalec uviedol, že to, ktorý kľúč ako reagoval pri tomto konkrétnom vozidle, by bolo možné zistiť len priamym vyskúšaním na odcudzenom vozidle, nevyvrátil však tvrdenia žalobcu 1/ o tom, že s kľúčom s tlačidlom „PANIC“ sa vozidlo dalo len otvoriť, nie naštartovať.

3.3. Dovolatelia žiadajú, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, prípadne, aby zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že sa nestotožňuje s názorom žalobcov, že by sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe slovenských súdov. Ak žalobcovia dôvodja rozhodnutím Najvyššieho súdu SR z 29. 11. 2018, sp. zn.: 8Cdo/100/2017, potom je potrebné o. i. zohľadniť aj to, ako formulovali petít svojej žaloby. V danom prípade sa odvolací súd dostatočne vysporiadal so všetkými výhradami / argumentmi žalobcov, ktoré boli z ich strany v konaní predložené. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé ako súd uvažoval, ako jednotlivé argumenty posúdil a ako dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne. Žalovaný navrhuje, aby dovolací súd zamietol žalobcami podané dovolanie ako nedôvodné, a aby priznal žalovanému voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

9. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní, (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

10. Dovolatelia namietali nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, resp. nesprávne vyhodnotenie dôkazov. Najmä poukazovali na to, že zo znaleckého posudku č. 62/2014 vyplýva, že možno predpokladať, že kľúč s tlačidlom Panic je jedným z originálnych kľúčov. Neboli vyvrátené tvrdenia žalobcu 1/ o tom, že s kľúčom sa vozidlo dalo len otvoriť, nie naštartovať.

11. Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

12. Dovolací súd k tejto námietke dovolateľov uvádza, že dokazovaním je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/2012/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť dokonca až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011).

13. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré dovolatelia naznačujú v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/85/2010, 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012).

14. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani v zmysle novšej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

15. Konanie odvolacieho súdu v prejednávanej veci však takéto vady nevykazuje. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj z rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, pričom podľa názoru dovolacieho súdu zistené skutkové závery odvolacieho súdu nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý (riadny) proces.

15.1. Odvolací súd relevantným spôsobom v bode 17. svojho rozhodnutia vyhodnotil, že „...Z konania vyplýva, že po vzniku poisťnej udalosti bola tvrdená len existencia jediného kľúča od vozidla bez tlačidla PANIC, po porovnaní listinných dokladov, z ktorých vyplynulo, že k vozidlu mali byť dodané dva kľúče (podľa zmluvy o spotrebnom úvere žalobcovi boli dodané s vozidlom dva kľúče), dodatočne, s oneskorením niekoľkých mesiacov odovzdal žalobca v 1. rade aj druhý kľúč s tlačidlom PANIC, u ktorých kľúčov bola vykázaná vzájomná nezhoda. Obrana strany žalobcu, že na účely uzavretia poisťnej zmluvy predložil práve kľúč bez tlačidla PANIC, čo poisťovateľ akceptoval, nebola smerodajná pre zistenie, že boli naplnené poisťné podmienky zbavujúce poisťovateľa povinnosti plniť, lebo bola zistená neoprávnená manipulácia s kľúčom k odcudzenému motorovému vozidlu. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že predložené kľúče od motorového vozidla sa svojím vyhotovením nezhodovali s cylindrickou vložkou zámku prislúchajúceho k vozidlu zn. E. s VIN číslom ako bolo obsahom poisťnej zmluvy, kúpnopredajnej zmluvy i zmluvy o spotrebnom úvere. Bolo potvrdené, že jediným originálnym kľúčom mohol byť kľúč s americkou verziou technického vyhotovenia s tlačidlom PANIC, ktorým kľúčom údajne žalobca v 1. rade ani pôvodne nedisponoval, a o ktorom uvádzal, že sa ním vozidlo nedalo naštartovať. Súčasne bolo potvrdené, že ním predložený a údajne používaný kľúč k vozidlu európskej verzie bez tlačidla PANIC nebolo možné nakódovať na vozidlo zn. E. M. s priradeným VIN

číslo. Pri vstupe do poistenia poisťovateľ nemal dôvod vykonávať demontáž a verifikáciu pravosti kľúča predloženého mu žalobcom, tieto okolnosti však bolo opodstatnené skúmať práve po krádeži motorového vozidla, aby bolo zrejmé, že ten kto vozidlom disponoval, neprispel k vzniku poistnej udalosti resp. neoprávneným spôsobom s kľúčmi nemanipuloval. Dokazovanie potvrdilo, že kľúče predložené poisťovateľovi nevykazovali známky originality vo vzťahu k poistenému vozidlu, čo zadalo existenciu dôvodov pre odmietnutie poistného plnenia...“.

16. Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z charakteru dovolacieho konania vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva a dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch nižšej inštancie. To, akým spôsobom súd vykonáva a vyhodnocuje jednotlivé dôkazy, na ktoré prihliadne a v akej miere, je vždy vecou konajúceho súdu. Dovoláním sa nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolateľmi tvrdené nesprávne hodnotenie dôkazov nie je preto spôsobilé založiť bez ďalšieho zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

17. To, že dovolatelia so skutkovými závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasili a nestotožnili sa s nimi, nemôže samo osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolatelia neopodstatnene namietajú nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie ich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcov 1/ a 2/ v tejto časti ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

19. Dovolatelia odôvodnili prípustnosť dovolania uplatnenú v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. K tomu dovolací súd uvádza nasledovné:

20. Pre právnu otázku § 421 ods. 1 písm. a) CSP je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (k tomu pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017; podobne tiež napr. 4Cdo/95/2017 a 7Cdo/140/2017).

20.1. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) dovolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax dovolacieho súdu (R 83/2018). Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno

zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. V zmysle judikátu R 71/2018 do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikátúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

20.2. V rozhodovacej praxi dovolacieho súdu je tiež ustálený názor, v zmysle ktorého sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

21. Zhrnúc vyššie uvedené, z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je relevantná len taká otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky nižšie uvedené znaky: a/ musí ísť o otázku riešenia odvolacím súdom, ktorá je buď hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, b/ spôsob jej vyriešenia odvolacím súdom zakladá "odklon" od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ odvolací súd na jej riešení založil svoje rozhodnutie, d/ uvedená otázka musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, e/ vždy musí ísť o otázku právnú, nie skutkovú; ak niektorý z týchto znakov chýba, dovolanie nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP prípustné (k tomu pozri R 1/2018).

22. Dovolatelia ako právnú otázku vo svojom dovolaní uviedli, či poisťník, teda žalobca 1/, ako účastník poistnej zmluvy má právo na vymáhanie poistného plnenia na súde. Podľa ich názoru obdobne ako v prípade poistenia v prospech tretieho, má právo vymáhať plnenie poisťník, ale aj poistený. Je pritom irelevantné, či nárok na poistné plnenie vymáha pre seba, alebo v prospech tretej osoby. V danom poukázali, že odvolací súd sa odklonil od uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/100/2017.

23. V predmetnom konaní zneli eventuálne petity nasledovne: a) „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/ sumu 34.752 eur s úrokom z omeškania zo žalovanej sumy vo výške 9 % ročne od 06. 10. 2010 do zaplatenia.“ b) „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 34.752 eur s úrokom z omeškania zo žalovanej sumy vo výške 9 % ročne od 06. 10. 2010 do zaplatenia.“ c) „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 34.752 eur s úrokom z omeškania zo žalovanej sumy vo výške 9 % ročne od 06. 10. 2010 do zaplatenia.“

23.1. Z obsahu zmlúv (poistná zmluva uzavretá dňa 20. 01. 2010 medzi žalobcom 1/ ako poisťníkom a žalovaným ako poisťovateľom; a zmluva o spotrebnom úvere č. I. z 26. 11. 2009 uzavretou medzi žalobcom 1/ a žalobcom 2/) vyplývali právne vzťahy medzi žalobcami 1/ a 2/ a tiež medzi nimi a žalovaným. Z týchto právnych vzťahoch bolo zrejmé, že v prípade poistnej udalosti, vznikne nárok na plnenie z poistnej zmluvy žalobcovi 2/ ako vlastníkovi motorového vozidla, pričom táto skutočnosť nebola v podstate medzi žalobcami spornou. Možné plnenie vo vzťahu k žalobcovi 1/ bolo podmienené súhlasom žalobcu 2/, ktorý takýto súhlas počas celej doby konania nedal.

23.2. Odvolací súd v napadnutom rozsudku po vykonanom dokazovaní vyhodnotil, že žalobca 2/ si voči poisťiteľovi uplatnil právo na výplatu poistného plnenia, ktoré právo mu vyplývalo ako subjektu, ktorý bol vlastníkom vozidla, bolo tiež obsahom dohody o vinkulácii poistného plnenia z poistnej zmluvy z 30. 11. 2009 ako aj Čl. IX bodu 16. všeobecných zmluvných podmienok k zmluve o spotrebnom úvere z 26. 11. 2009, podľa ktorých zmluvných ustanovení právo na poistné plnenie z poistnej udalosti patrí žalobcovi 1/ iba v situácii, ak na výplatu poistného plnenia udelí súhlas žalobca 2/ a až potom, čo žalobca 2/ ako veriteľ bude mať uspokojenú v plnom rozsahu svoju pohľadávku voči žalobcovi 1/ ako dlžníkovi zo spotrebného úveru. Žiadna z týchto podmienok (splnenie záväzku z úveru, súhlas žalobcu 2/) zakladajúcich nárok žalobcu 1/ na výplatu poistného plnenia nebola v konaní tvrdená, ani preukázaná.

23.3. V danej veci si žalobca 1/ svoj nárok odvodzoval len od postavenia poisťníka a držiteľa vozidla, právo na poistné plnenie však bolo modifikované vyššie uvedenou zmluvnou úpravou práv a povinností

medzi poisťovateľom, žalobcom 1/ a žalobcom 2/, z ktorej žalobcovi 1/ právo na plnenie nevyplýva, pričom teda odvolací súd dospel k záveru, že jeho aktívna vecná legitímácia v spore nie je daná, čo odôvodňuje zamietnutie jeho žaloby voči žalovanému.

24. Z dovolateľmi namietaného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. novembra 2018 sp. zn. 8Cdo/100/2017 vyplýva, že v tomto konaní znel petit, resp. návrh žalobcu odlišne. Žalobca sa domáhal, aby poisťovňa zaplatila poistné plnenie leasingovej spoločnosti s tým, že v rozsahu poskytnutého plnenia zaniká jeho povinnosť vrátiť leasingovej spoločnosti nezaplatenú časť úveru. Teda žalobca požadoval to, aby pôvodnému žalovanému (poisťovni) bola uložená povinnosť plniť leasingovej spoločnosti.

24.1. Z prednesov žalobcu v spore (z jeho procesného útoku), a z ostatne uvedeného oznámenia leasingovej spoločnosti, podľa ktorého záväzok žalobcu bude znížený o prípadné poistné plnenie, vyplýva, že (zmenenú) žalobu podal nie v záujme leasingovej spoločnosti, ale predovšetkým preto, že chcel zabezpečiť svoj záujem spočívajúci v tom, že poistným plnením žalovaného 1/ (poisťovňa) žalovanému 2/ (leasingová spoločnosť) sa zníži jeho záväzok z predčasnej splatnosti úveru.

24.2. Odvolací súd preto celkom správne vyhodnotil, že predmetom tohto sporu nebol taký návrh žalobcu 1/, ani tomu nezodpovedalo procesné postavenie sporových strán. Z uvedeného je zrejmé, že predmetný odkaz dovolateľov sa týkal sporu skutkovo odlišného. Okolnosti, ktoré boli významné pre rozhodnutie najvyššieho súdu v tomto dovolateľmi označenom prípade (osobitne to, že išlo o návrh na poistné plnenie poisťovne leasingovej spoločnosti pre zníženie žalobcovho záväzku z predčasnej splatnosti úveru, a tým bolo iným spôsobom hodnotené postavenie strán sporu pri vyhodnocovaní aktívnej vecnej legitímácie žalobcu), sa teda skutkovo a právne zreteľne líšia od okolností významných z hľadiska predmetného sporu. Odkaz dovolateľov na toto rozhodnutie nie je preto z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) CSP dôvodný.

25. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu (judikátom), ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pri tom za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Táto činnosť dovolacieho súdu je zameraná na zistenie (prijatie záveru), či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach (okolnostiach) podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu.

26. Vzhľadom na to, že sa odvolací súd pri riešení uvedenej právnej otázky neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcov 1/ a 2/ z § 421 ods. 1 písm. a) CSP nevyplýva.

27. S poukazom na uvedené dovolací súd uzatvára, že v dovolaní nie je dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 až § 435 CSP, a preto dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f) CSP. Rovnako dovolatelia neopodstatnene namietajú nesprávny procesný postup dovolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie ich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcov 1/ a 2/ v tejto časti ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

28. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

29. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.